

CATECHISMUS ZONDAG 9

Ds. D. Chr. Overduin 28 februari 1988

Catechismus zondag 9

Schriftlezing : Jesaja 43 : 1 - 15

Zingen : Psalm 111 : 1
111 : 2
111 : 3,4,5
111 : 6

De 9e Zondag.

VRAAG 25: Wat gelooft gij met deze woorden: *Ik geloof in God den Vader, den Almachtige, Schepper des hemels en der aarde?*

ANTWOORD: Dat de eeuwige Vader van onzen Heere Jezus Christus, die hemel en aarde, met al wat er in is, uit niet geschapen heeft, die ook door zijn eeuwigen raad en voorzienigheid ze nog onderhoudt en regeert, om zijns Zoons Christus wil mijn God en mijn Vader is; op welke ik alzo vertrouw, dat ik niet twijfel, of Hij zal mij met alle nooddrift des lichaams en der ziel verzorgen, en ook al het kwaad, dat Hij mij in dit jammerdal toeschikt, mij ten beste keren; dewijl Hij zulks doen kan als een almachtig God, en ook doen wil als een getrouw Vader.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Het gaat dus over artikel 1:

Ik geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van de hemel en van de aarde.

En wij letten op twee zaken:

1. DE GOD EN VADER VAN DE HEERE JEZUS CHRISTUS IS OM CHRISTUS WIL MIJN VADER.

2. HIJ IS VERTROUWENSWAARDIG.

In één van de vorige keren, toen het ging over de verdeling van de artikelen, heb ik al gezegd hoe onlosmakelijk die artikelen aan elkaar verbonden zijn. Dat komt nu heel duidelijk uit in de uitleg van dat eerste artikel, het geloof in God de Vader. Immers, er wordt al direct een allerinnigste verbinding gelegd door de onderwijzer tussen de eeuwige Vader en de Heere Jezus Christus. Dat betekent voorshands dat wij niet gaan spreken in een algemene zin over God de Vader, zoals miljoenen mensen het hebben over de Vader, en dat ze dan daarmee bedoelen een soort al-geest die ons lot ergens bestuurt of niet bestuurt; die de dingen geschapen heeft eventueel, of heeft laten ontstaan. Of zoals veel Christenen, die te pas en te onpas de naam van de Vader gebruiken zonder dat er enig besef is voor de werkelijke verhoudingen. Dat Hij de Vader in de eerste plaats is van onze Heere Jezus Christus. En alleen om Christus wil onze God en Vader is.

Kijk, daar gaat het eigenlijk niet om, om zulke manieren van gebruiken van de Vadersnaam. Het gaat hier over de inhoud van het rechte geloof, dat door Jezus Christus is, en door de kracht van de Heilige Geest. Dat ontsprongen is uit Zijn lijden en uit Zijn sterven. Zodat wij eigenlijk moeten zeggen: Wij zouden van deze God en Vader ook niets kunnen weten buiten de Heere Jezus Christus. Want in Hem is Hij bekend geworden. En daarbuiten is er geen rechte kennis van de Vader te vinden.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Dat kunnen wij ook niet maken, het berust zuiver op openbaring.

Laten we nu eerst eens even dat artikel nog eens lezen: "Ik geloof in God de Vader".

Dat is heel persoonlijk.

Kijk, ik zeg wel eens als het over het kwade gaat, dan willen wij ons graag verschuilen in van die gemeenzame termen: 'wij zondaren', 'wij ellendigen'. Maar, vaak doen we dat ook, soms terecht, in de gemeenschap met al Gods kinderen, 'wij geloven'. Daar vindt je voorbeelden van in de Bijbel: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus'. 'Wij weten dat zo ons aardse huis van deze tabernakel gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen'.

Het is net alsof op zulke plaatsen de apostelen door de Heilige Geest al Gods kinderen, als het ware, bij de arm hebben gevat, en ze bekend maken de grote rijkdom van Zijn genade die Hij geschonken heeft in Christus Jezus.

Dat is goed, want het hoeft niet allemaal ik en nog eens ik te zijn.

Maar stel nu voor: Daar zit Job, die zit op een ashoop. De vrienden die beschuldigen hem, en ze verdenken hem van allerlei misdadige praktijken. En nu komt de afrekening, en nu is het beste maar dat hij maar schuld bekent en schuld belijdt, want anders blijft er geen spaan van hem over. En wat Job ook zegt, ze zijn voor geen rede vatbaar, want ze denken, en ze zeggen ook: 'Man, dat is toch niet voor niets dat het met jou zo gegaan is en dat je alles kwijt bent. Dat al je kinderen dood zijn, dat al je bezittingen weg zijn, dat bestaat niet.

Dat lijkt natuurlijk heel vreemd, in onze oren misschien, dat we zeggen: Nou ik vind dat maar vreemd gedacht hoor.

Maar als je nu eens in de Bijbel leest: Alzo zal het die man gaan, die de Heere vreest, hij zal zijn kinds-kinderen zien, vrede over Israël. En die man alle tien zijn kinderen die zijn in één keer bij een instorting van zijn huis weg. En als je dan psalm 1 eens leest? Welgelukzalig is de man die niet wandelt in de weg der goddelozen, noch staat op de weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters. Maar zijn lust is in des Heeren Wet, Hij overdenkt Zijn Wet dag en nacht. Hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken. Die zijn vrucht geeft op zijn tijd, en welks blad niet afvalt, en al wat hij doet zal wel gelukken.

Ja, ik weet dat die vrienden geen gelijk hebben, dat weet ik wel. Maar we moeten nu ook weer niet net doen alsof wij daar zo ver bij vandaan zijn, bij die vrienden. Want wij hebben ook wel een beetje de neiging van dat oude gezegde: Wie goed doet, goed ontmoet. En als je niet goed doet, dan krijg je vandaag of morgen wel het eind naar je toe. En daar zit ook wat in. Geen zondaar zal 't gewis verderf ontkomen, als in 't gericht door God wordt wraak genomen.

Maar stel voor - dat wilde ik ermee zeggen - daar zit die man nu met zo'n stelletje vrienden waar hij niet anders dan verdriet van heeft, die hem meer benauwdheid brengen dan opluchting en blijdschap, een vrouw die er ook niets meer van begrijpt, kinderen zijn al dood, alles is weg, hij is arm als Job, zeggen wij wel eens, en nu moet je eens aan hem vragen: "Job, hoe staat het nu met het geloof?" dan voel je aan dat die man niet meer in termen, in meervoudswoorden gaat spreken als hij zo om hem heen kijkt, 'wij geloven in God de Vader'. Je voelt, nu komt voor de draad, hoe het nu met hém

CATECHISMUS ZONDAG 9

is, met hém persoonlijk. Of alle andere mensen het nu wel of niet geloven, dat is even vers twee, maar jij! Die, naar het zich laat aanzien geen Vader meer hebt, en aan wie geen Vaderlijke zorg meer wordt besteed. Die overgegeven is aan het gewormte en aan de ziekte en aan het verdriet. Hoe is het nu met jou? En dan zie je de betekenis van het 'ik'. Niet ons hoogmoedige ik, maar dat particuliere, dat privé, dat de duivel niet kapot kan maken en de vrienden, die godzalige vrienden kunnen het niet vernietigen, en niemand kan het maken, maar niemand kan het ook wegnemen. Het is van God.

En dan zegt hij: "Ik weet, mijn Verlosser leeft! En als de wormen mijn huid doorknaagd hebben, zal ik uit dit mijn vlees God aanschouwen, Welke ik voor mij aanschouwen zal, en mijn ogen zullen Hem zien, en geen vreemde. Mijn nieren verlangen zeer in mijn schoot". Daar heb je nu, het in de goede zin gebruiken van het woordje 'ik'. Want dan betekent het: Hoe ik op dit ogenblik in de goot zit, en of ik er ooit uit zal komen hier op aarde, weet ik niet, of ik nog beter zal worden, of het alles nog eens anders zal worden, maar datzelfde verpletterde, verbijsterde 'ik' mag getuigen: 'Ik weet mijn Goël, mijn Losser, leeft. Hij zal mij lossen'.

Kijk, dan is dat een spits, als het ware. Voel je aan, daar kun je niet tussen komen. Dan kun je zeggen, ja, maar je bent toch niet alléén die dat weet? Daar zou Job op zeggen: Dat weet ik niet en daar denk ik op dit ogenblik ook niet aan. Ik denk alleen dit: Onder alles wat me overkomt, daar worstelt dat geloof naar de levende God, die hij niet zien kan, en die in zijn waarneming veranderd is in een vijand. Die vanuit een verborgen schuilhoek vurige pijlen op hem afschiet. Die hem alles afgenomen heeft. Z'n kinderen, z'n vrouw, z'n geld, z'n goed, z'n schapen, z'n knechten, z'n eer, alles is weg!

"Maar ik weet".

Nu, zo moet je nu hier ook tegenover staan: 'IK geloof'. En soms mogen we zeggen: 'WIJ geloven'. In de gemeenschap met al Gods kinderen.

Maar als de nood groot is, en er geen redding nabij is, en ze moeten je allemaal laten staan of laten liggen, er is geen mens die het voor je over kan nemen, wat heb je dan een onuitsprekelijke genade als je mag zeggen: 'Ik geloof'.

Die man, die onder de tram zat, hij was dodelijk gewond. Een paar aardige mensen holden er naar toe: "Man, hoe heet je, hoe is uw naam?" En het laatst wat hij zei, met een glimlach om z'n pijnlijke gezicht: "Mijn naam is in de hemel bekend". En toen stierf hij.

Kijk, daar heb je dat persoonlijke. Het is onuitsprekelijk groot: Laat ons samen Isrels Heer, de rotssteen van ons heil, met eer, met God gewijde zang ontmoeten. Maar, die 'samen' bestaat uit allerlei individuen, personen. En die kunnen zich niet dekken en indekken met 'hij' of 'zij' of 'wij'. Maar die hebben nodig, elk voor zich, 'ik geloof'.

Wat is dat, geloven?

Geloven is vertrouwen. Kennen en vertrouwen.

Geloven is een stellige overtuiging. Het is niet iets wat je zelf hebt opgepakt. Je bent niet begonnen met te geloven, nee, zo kun je het eigenlijk niet zeggen. Veel mensen denken dat nog. Die denken: Wat zal ik doen? Zal ik een gelovige worden, of zal ik naar dat of dat geloof toe gaan?

En ze weten eigenlijk niet dat dat niet kan.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Je kunt natuurlijk wel voor een bepaald geloof kiezen, maar niet voor dit geloof, het ware geloof.

Je kunt wel op een gegeven dag zeggen: "Trek je jas aan, en je gaat naar de kerk". Ja, dat kunnen we eigenlijk ook niet, maar laten we dat even noemen, een stukje door God geleide, door Gods voorzienig bestel bestuurde, vrijheid. Zo functioneert dat ongeveer in ons leven.

Dus je kunt zeggen: "Nou joh, ik ga vandaag mee naar de kerk, ik heb maar besloten om eens mee te gaan. Het is niet zulk mooi weer, anders dan zag je me niet, maare...." Kijk, dat kan nog wel. Maar je kunt niet zeggen: "Ik geloof in God de Vader".

Waar moet je dat vandaan halen?

"Ik stel mijn vertrouwen op Hem, de Schepper van de hemel en van de aarde", dat kan niet.

Waarom kan dat niet?

Ja, dat staat in het Woord van God, en dat ervaar je elke dag. Je merkt het, dat je dat niet kunt. Al zit je in de kerk, dan kun je dat nog niet. Om nu werkelijk te betrouwen, te hopen, te zinken op die eeuwige God en Vader van onze Heere Jezus Christus. Als het minste of geringste verkeerd gaat, dan zitten we al met onze handen in het haar.

Waar is je vertrouwen?

Waar is je geloof in de almacht van de Heere?

Je gelooft wel in de macht van de economie, de macht van de medische wetenschap, de macht van de techniek.

Maar wat geloof je nu van de macht van de Vader van onze Heere Jezus Christus?

Nee, als het daar over loopt dan ben ik al lang op een ander front bezig. Om een oplossing te vinden, om een uitweg te zoeken. Zo is het met onszelf.

Die nu gelooft in die God en Vader, die bekent dat voor God, en die heeft verdriet. Die schaamt zich, o, die schaamt zich zo. Maar die mag ook getuigen, telkens weer: 'Het is toch waar, die God en Vader is toch de Machtige'. Dan lopen de tranen soms over z'n gezicht. Dat die eeuwige Vader, groot in macht, ondanks zijn twijfelmoedigheid, ondanks zijn menselijk, verstandelijk denken, ondanks zijn ellendig vragen en bidden, dat Hij toch hoort! "Eer zij roepen, geef Ik antwoord". Dat wordt dan een wonder. Maar je kunt het niet pakken, je kunt het niet maken. Het hoeft ook niet. Want dan zouden we toch altijd verkeerd grijpen. Maar God is het die dat werkt, en daarom is het goed dat we in de kerk zijn, door Zijn Woord en door Zijn Heilige Geest. Dat doet de Heere, dat heeft Hij beloofd.

De Heere heeft gezegd: Ik zal het zo máken. Maar het valt niet mee, hè, als je geen verandering ziet. Je gelooft dat wel, dat de Heere dat maken kan. Hij kán. Maar dat Hij dat nu wíl, als je het tegenovergestelde ziet. Wat is dat mens-onmogelijk om dan..... Ja, je verwacht eigenlijk veel meer van een gesprek. Je verwacht wat meer van de overtuigingskracht. Je verwacht wat van een dominee of van een ouderling, of van je vader of van je moeder. Als die dat nu eens zouden regelen, als die dat nu eens....? Nu, de Heere kan dat wel gebruiken, natuurlijk, dat sluit ik niet uit. Maar geloof je nu ook in die enige Vader, groot in kracht? Daar gaat het om.

Nu, dan staat er: "Ik geloof in God de Vader".

Er staat niet: Ik geloof 'er-aan'.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Het kan hetzelfde betekenen hoor, in de Bijbel wordt het woord ook wel gebruikt, 'aan God gelovig worden'.

Maar, wij voelen intuïtief toch een klein nuance verschil.

Jij kunt wel ergens 'aan' geloven, dat het bestaat, dat iets zo is, maar verder heb je geen relatie er mee.

Ik geloof dat de Utrechtse Dom er staat, daar geloof ik 'aan'.

Ik geloof 'aan' een stuk geschiedenis, dat Napoleon heeft geleefd, en dat hij toen en toen gestorven is. Ja, daar geloof ik wel 'aan'.

Ik geloof 'aan' bepaalde wetten, wetmatigheden.

Maar je gelooft er niet 'in'. Dat wil zeggen, het is verder voor jou niet van die betekenis. Er gaan misschien weken, maanden voorbij dat je helemaal niet aan de Utrechtse Dom denkt. Alleen als je er langs rijdt, zoals wij, want het is zomerdag, van Waddinxveen heen en weer, dan zie je daar telkens weer die Dom in de verte, heel in de verte. En ik geloof zeker dat daar een groot gebouw van de Amev staat, dat zie je. Maar je gelooft er niet 'in'.

Dat wil zeggen, die Dom is geen stukje van je leven, en dat grote verzekeringsgebouw is ook geen stukje van je leven. Je denkt misschien, oh ja, daar heb ik nog een verzekering lopen, maar ik bedoel, verder maakt het me weinig uit.

Weet je, als je iemand hebt die ergens 'in' gelooft bijvoorbeeld: Dat is die man - of hij gelijk heeft weet ik niet hoor - die een oplossing heeft gevonden voor het mestoverschot. Dat er alleen maar gas, olie en wat andere produkten overblijven. Die gelooft er 'in'. Tenminste..... Of het moet al een hele grote oplichter zijn. Maar, die gelooft er echt in. En die zegt: "Ja, als jullie me niet helpen dan ga ik naar het buitenland". Die gelooft 'in' zijn uitvinding.

Dat is heel wat anders dan dat hij gelooft dat de Utrechtse Dom er staat, dat voel je wel aan. Daar twijfelt hij ook niet aan, maar ja, wat doe je daar mee, wat heb je daar aan?

Maar dat geloven 'in' een bepaald procédé wat hij ontwikkeld heeft, daar is hij met hart en ziel bij betrokken. Dat is een stuk van zijn leven. Dat komt uit hem, dat zit in hem. Daar gaat hij mee naar bed, soms, en daar staat hij mee op.

Nu, ik geloof 'in' God de Vader.

Voel je het verschil?

We praten dus niet mee met degenen die zeggen, nu, ik geloof ook wel 'aan' een God hoor. Wat denk je, ik ben niet ongelovig. Ja hoor. Alles kan er zomaar niet voor niets komen, hè?

Je kunt niet zeggen als je lekker zit te eten: Er bestaan geen koks. Al heb je weinig mensen natuurlijk die een briefje naar de kok schrijven om hem te bedanken dat hij zo zijn best gedaan heeft. Maar goed, het is toch gek om te zeggen: Er bestaan geen koks als je lekker zit te eten aan een diner. Dus....ik geloof heus wel 'aan' een God.

Daar doen wij niet aan mee.

Tenminste, als we in het rechte geloof mogen geoefend worden. Dan zeg je, ja, dan kun je wel ergens 'aan' geloven, maar dan geloof je er niet 'in'. Dan kun je ook niet zingen: In God is al mijn heil, mijn eer, mijn sterke Rots, mijn tegenweer. Hij is een toevlucht in het lijden. Dan kun je ook de buurvrouw en de buurman in de kerk of op de visite of in het ziekenhuis niet de arm om de schouders slaan en zeggen: Vertrouw op Hem o volk in

CATECHISMUS ZONDAG 9

smart, stort voor Hem uit uw ganse hart, Hij is een toevlucht te allen tijde. Dat kun je dan niet zeggen. Dan kun je alleen maar zeggen: Ik hoop dat je er doorheen.....Kop op, je moet er doorheen. "Ja, maar hoe moet ik er doorheen?" Ja, dat weet ik ook niet, je gelooft toch aan God? "Oh, ja, ja". Dan moet je maar denken, alles zal z'n bedoeling wel hebben hoor. Alles heb z'n bedoeling op aarde, en er gebeurt niets voor niets, dus..... Kijk, dan kom je zo aan die buitenkant. Aan die buitenkant van die heerlijke vrucht. Een stukje van de schil, maar het is het eigenlijk niet.

Daarom, ik geloof in God de Vader.

Waarom God de Vader?

Omdat het zo in de Bijbel staat.

Niet omdat ik toevallig vader ben, en jullie. Je moet niet denken dat God zegt: Nu, laat Ik Mezelf maar Vader noemen, want die mensen op aarde die hebben ook vaders en moeders, enzovoorts. En daarom..... anders begrijpen ze er toch niets van. Laat Ik Mezelf ook maar Vader noemen. Zo is het niet. Het Vader zijn van God is niet afgetakt of afgeleid van het aardse vaderschap, nee. Toen er nog geen vaders waren, toen er nog geen wereld was, toen er nog niets was, toen was daar zonder begin, van eeuwigheid, God de Vader.

Dat is iets wat je niet kunt begrijpen, dat God Vader IS. Dat wordt Hij niet, dat IS Hij. Dat er van eeuwigheid, wij kunnen dat niet peilen, want het aardse vaderschap, dat is vaak meer een karikatuur van het Goddelijke Vaderschap dan dat het er een voorbeeld van is.

Vandaar dat het zo onuitputtelijk diep is, en zo onzegbaar: Ik geloof in God als Vader.

Hij is Vader.

Hoe weet je dat?

Dat kan alleen maar geweten worden, niet krachtens de Schepping, maar krachtens de openbaring van Jezus Christus. Hij heeft die Naam geopenbaard, dat God Vader is. Zijn Vader in de eerste plaats.

Maar dat roept al een zee van gedachten op, dat God Vader is. Omdat wij toch bij Vader een bepaalde voorstelling hebben. En laten we nu een middelmaatje nemen hier op aarde, ons, mij, middelmaat. Een vader die wel eens boos is, een vader die wel eens van streek is, een vader die wel eens met zijn vuist op tafel slaat, of er gewoon opslaat, waar niet mee te praten is, of die niet reageert, enzovoorts, enzovoorts. Maar laten we dan hopen, ook nog een vader waar je van kunt zeggen: Waar je op z'n tijd met je problemen en moeilijkheden bij terecht komt. En ook als het er op aan komt, een vader die zegt: "Nu kind, daar kun je op aan, ik probeer je te helpen". Dus een vader die een klap geeft, en een vader die ook wel zegt, je bent mijn kind, ons kind. En wat er ook is, WAT er ook is, kom toch bij vader en moeder, vertel het. Of we helpen kunnen of niet, maar, vertel het.

Dat is iets van het vader-zijn en moeder-zijn, hier op deze aarde. Tenminste, dat denk ik. Kijk, je kunt er natuurlijk over twisten, en zeggen, ja, maar moet je dan als vader niet.....rang! Ik heb ook wel eens allerlei gedachten gehad. Je hoeft het kwade niet goed te noemen, en het goede hoeft je niet kwaad te noemen, maar, je bent vader. Je bent vader. Zo lang als het God behaagt ben je dat. Dat kun je niet uitpoetsen.

David had een akelige, hoogmoedige zoon die hem van de troon af wilde schuiven, om

CATECHISMUS ZONDAG 9

zelf er op te gaan zitten. En die mooi praatte met de mensen, en zei: "Och, mijn vader die wordt oud, die man daar heb je niets meer aan. Wacht maar, ik zal wel helpen". En zo probeerde hij de mensen in te palmen, en het lukte hem ook. Maar toen uiteindelijk David gevlucht was, en hij zijn getrouwen mobiliseerde, toen zei hij tegen Joab: "Joab, denk er om hoor, handel me zachtjes met de jongeling, met Absalom". Hij wist wel wat een keiharde generaal Joab was, dat wist David wel. Hij is bang.

Dan kun je zeggen: nu ja, maar dat is nu flauwekul hè, nu moet hij de consequenties maar dragen, Absalom. Want hij heeft tegen zijn vader en moeder opgestaan, zo iemand die moet gedood worden, dat staat in de wet. Ja, dat is zo. Er staat in de wet dat ze een ongehoorzame zoon die bij herhaling weigert te luisteren, die mochten ze naar de rechters brengen, die kon gestenigd worden. Daarin sprak de Heere Zijn afschuw uit over de ongehoorzaamheid. Maar David is de vader. En een vader die weet, die eigenlijk ziet in dat kind, iets ziet van zichzelf. Van zich-zelf! En die vaak stilletjes zegt: Je vader is nog veel erger, of moeilijker. Of ongezeglijker, of slechter. Het is een stuk van jezelf. De appel valt niet zo ver van de boom. En daarom bekruipt een bange vrees David, en zegt hij: "Joab, houdt er rekening mee. Die jongen, kalm aan". Maar ja, het helpt niet. Absalom raakt verstrikt met zijn haren als hij moet vluchten voor die geoeffende krijgers van David, die mannen die daar in bitterheid van de ziel, omdat hun heer de koning op latere leeftijd op zo'n schandalige manier aan de kant wordt geschoven. Dat nemen ze niet, en God zegent ze, en al die massa meelopers met Absalom die slaan op de vlucht, en hij ook. En even daarna hangt hij in de takken van een eikeboom. Joab komt, hij is geen vader, en hij zegt: "Jongens, maak hem eens dood". Nee, nee.....dat mag niet generaal, want de koning heeft gezegd..... "O, nu schiet op". En dan gaat hij zelf, en dan steekt hij drie pijlen in zijn hart.

Maar vader zit te wachten, thuis. En daar komen ze allemaal aan marcheren. "Hoe is het?" Nu ja, die boodschappers, je weet het, die gekomen zijn, die al vooruit gegaan zijn om het nieuws te vertellen. De eerste wist het niet, de tweede..... "Hoe is het nu, met de jongen?" Zo moge alle vijanden van de koning vergaan! En de man is gelijk kapot! Hij schreeuwt, hij schreeuwt, hij valt op de grond: "Absalom, mijn zoon, mijn zoon, ware ik voor u gestorven".

Je hebt mensen gehad die zeggen: Ja, dat is niet goed. Dat had hij niet moeten doen.

Ik zou dat niet durven zeggen. Ik zou zo niet durven oordelen.

Ik zou eerder denken, ja, daar kan ik nu inkomen, hè. Want je ziet jezelf! Dat ben jij! Jij hebt dat en dat gedaan David. En nu heeft de Heere gezegd: Het zwaard zal van jouw huis niet wijken. Omdat je zo gehandeld hebt. Dan ziet hij daar die jongen. Die jongen die daar zo aan zijn einde gekomen is. "Was ik maar voor u gestorven".

Maar dat kon niet.

Dat kan er maar Eén, dat kon alleen de Heere Jezus Christus.

Maar daar zie je nu een stukje vaderschap. Iets wat je niet kunt begrijpen soms.

Als Absalom het nog had kunnen zien, dan had hij, denk ik, daaraan kapot gegaan. Als hij dat had gezien, zijn vader die hij van de troon wilde schoppen, wiens vrouwen hij genomen had. Die daar als een gebroken man ligt te kermen om hem.

Kijk, ik weet dat wij van onszelf de liefde niet hebben. Maar, ik weet het: De meeste van deze is de liefde. De LIEFDE.

God bedele ons met liefde. Want dat is het scherpste zwaard. Liefde is de scherpste

CATECHISMUS ZONDAG 9

pijl. De liefde.

Niet lievigheid hoor. Ik bedoel, ik hoop dat we dat uit elkaar houden. Die lievigheid die zegt: "O ja, doe maar hoor, dat is goed, en dat, alles is goed, alles is goed hoor. Je bent toch mijn kind, je bent toch dit en je bent toch dat". Maar ik bedoel, wanneer de confrontatie zo pijnlijk is en zo moeilijk. En de conversatie niet zo vlot, omdat het lijkt dat je zo weinig gemeen hebt. Om dan nog.....dat is nu genade. Om dan tegen de weerspannige te zeggen: "Je bent mijn kind, en dat blijf je. Je bent naar Gods Naam genoemd. Dat kun je niet kapot maken". Ja dat, dat is het eigenlijk.

Het is een beeld van mensen. Is het nu - nu weten we nog niet zoveel, tenminste, we doen nu net alsof we het antwoord en zo nog helemaal niet gelezen hebben - niet een onuitsprekelijke overweging, dat je zegt: Ik geloof in God de Vader.

Hij is Vader.

Van eeuwigheid aan is Hij Vader. Zo IS Hij.

Dat is, dat hoort bij Zijn Wezen.

Dat wordt Hij niet, maar dat IS Hij.

Wij kunnen vader WORDEN, Hij IS het van Zichzelf.

Nu, dan gaat de belijdenis verder: Ik geloof in God de Vader, de ALMACHTIGE. Nu, daar zou je van kunnen schrikken, Almachtige. Die term die komt in de Bijbel ook wel voor, de Almachtige. Maar hóé komt die term, dat woord, nu in de Bijbel voor?

Die almacht die staat dan in verband met Zijn liefde.

Die almacht staat in verband met Zijn wíl.

Die almacht staat in verband met de raad van de vrede, de verlossing die in Christus Jezus is. Om die uit te voeren, en om alles wat er tegen in komt en tegen op komt weg te doen. "Al Zijn vijanden zullen vergaan".

Daar moet je om denken.

Anders is dat woord 'almachtig' te veel geassocieerd met 'alles machtig'.

En God is niet 'alles machtig'.

De duivel, die is 'alles machtig'.

En de mens, Hitler en allerlei grote mannen.

En wij ook, in het klein.

Wij kunnen: Zo de wind waait, waait ons jasje. We kunnen alle kanten uit.

Dat is net zo'n dommekracht, macht-an-sich, macht op zich.

We beseffen niet dat dat, als het ware, juist de pest is, de vloek die overal inkruipt, die macht op zichzelf. Die macht om te laten voelen, ik ben de baas.

Het gebruiken - eigenlijk, het misbruiken - van de macht in alle sectoren van het leven.

Dat is zo'n gigantisch netwerk, waar wij als gewone mensen niet eens begrip van hebben hoe ver dat dat gaat. Dat machtsdenken van een mens. Het is net een bom die ontploft, een dommekracht, een wildeman, tropenkolder. Ja, net iemand die gewoon, bij malaria-tropica heb je ,geloof ik, ook zulke verschijnselen, dat je gewoon vreselijk wild wordt, je weet niet meer wat je doet, je steekt met messen en je breekt en je scheurt, en je doet van alles. Net als iets duivels.

Maar zó wil de Schrift het woord almachtig niet uitleggen, nee. Zo zou misschien Mohammed het uit kunnen leggen, aangaande Allah: De almachtige.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Maar zo kan de christen het niet uitleggen.

Die almacht betekent niet dat God álles kan.

Maar het betekent dat Hij kán wat Hij wil.

Maar niet: Hij wil wat Hij kan.

Nee, dan zou God op één lijn staan met één of andere machtswellusteling hier op aarde, die met één handtekeningetje miljoenen mensen de dood injaagt zonder enkele reden of wat dan ook. Maar zo is het niet. Zijn almacht wist de zee vaneen te scheiden. Hij baande door de woeste baren, en brede stromen ons een pad. Daar rees Zijn lof op stem en snaren, nadat Hij ons beveiligd had.

Daarom: Aárdse machten, loof den Heer, geef de Heere sterkt' en eer. Dat de lof van 's Hoogste Naam, aller groten roem beschaam'.

Willen jullie dat onthouden?

Dat je noch voor jezelf, noch voor een ander een beeld oproept van: Ja, vandaag is God zo, en morgen is Hij zo, en overmorgen weet je helemaal niet meer..... Almachtig. Nee, die almacht van de Heere staat in het teken van Zijn eeuwige, onveranderlijke liefde. Dat is van het gezang, de hoop der zaligheid: Wat Zijne liefde wil bewerken, ontzegt hem Zijn vermogen, Zijn macht, niet. Dan is het een troost.

Het kan ook een schrik zijn. Buiten de Heere Jezus Christus is het een schrik. Daar hoeft de Heere met eerbied gesproken niet almachtig voor te zijn, de Heere God, om alle ongehoorzame vijanden buiten te sluiten. Dat is maar een klein onderdeelje van Zijn machtsmogelijkheden. Dan is het nog geen dommekrachtsmacht, want dan is het Zijn gerechtigheid oefenende deugd, Zijn strafvordering, maar nog niet die almacht in de zin van Hitler en al die mannen. Daarom moet je die voorstelling ook niet geven.

De duivel, omdat hij zelf almachtig is, hij kan vandaag mooi zingen, hallelujah, en morgen staan te vloeken. Dan kruipt hij weer in dát jasje, en dan een jas..... Die akelige duivel die kan alle vertoningen geven die je maar hebben wilt, en die hem het beste uit komen. Hij kan janken en hij kan schateren van de lach. Hij kan je mooi voorpraten en hij kan je benauwd maken tot en met. Die is nu echt almachtig. Maar zo is het bij God niet.

Daarom, als je bij Jesaja leest, waarin wordt die macht en heerlijkheid van de Heere nu getekend en getrokken?

In het behoud van een ongehoorzaam volk. In het doorzetten van Zijn belofte: Ik ben je Heiland. Al gaat het pad door de zee en door de waterstromen, Ik; je kunt van Mij op aan! Ik draag je, ook help Ik je, ook ondersteun Ik je. Dat is die gerichte almacht, die bepaald is door Zijn eeuwige ontferming in Christus Jezus.

Schepper van de hemel en de aarde, van alles. Het heelal, boven ons, beneden ons, hier.

Schepper!

Waarom moet dat erbij?

Nu, het gaat over God de Vader en onze schepping.

En wat ik al gezegd heb, Hem wordt het werk der schepping inzonderheid toegeschreven. Als het grote initiatief, de Initiatiefnemer. Hij scheidt door het Woord, in gemeenschap met de Geest. Dus dat is Bijbels.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Maar waarom moet dat hier nu even bij gezet, in dat belijden van de kerk? Om ons, als het ware, in te prenten dat we niet te maken hebben met een, nu, laten we zeggen, met eerbied hoor, met een gepensioneerd timmerman of dominee, of weet ik wat. Maar dat we te maken hebben met HEM, Die de aarde en de hemel heeft voortgebracht door het Woord. Door het Woord. Dat we te maken hebben met Hem, Die alle dingen heeft gewrocht. Die sprak: Daar zij licht, en er was licht.

Schepper.

Daar is nog iets bij.

De aarde is geen rozentuin meer, dat weten we. Het zou nog aardig gaan, hoewel, dat valt ook niet mee hoor. De milieu-activisten hebben natuurlijk wel gelijk, dat er heel wat afgerommeld wordt, en heel wat vergif. Dat is heel erg. Je hoeft niet te denken dat dat allemaal zo mooi is. Maar toch, aan de andere kant moet je ook vaststellen, als een mens niet regulerend op zou treden dan zou je op aarde niet zo gauw een biologisch evenwicht hebben. Dat zou misschien nog wel kunnen met de dieren en de planten, maar met de mensen er bij niet. Dat bestaat niet. Dus je moet altijd een beetje de middenkant nemen. Die man die zegt, laat alles maar komen wat komt, die kan z'n tuin niet meer in van de brandnetels, zo moet je maar denken, of andere distels of doornen. En de boer die denkt, ja, laat ik dit of dat niet meer doen, die z'n akker of z'n land verandert ook in een woeste wildernis. Die natuur is niet meer zo lief als dat sommige mensen het ons willen voorstellen. Daarover moet je het boek van Anthony van Kampen over de groene hel, het Amazone-gebied, maar eens lezen. Hoe het er daar aan toe gaat.

Maar juist mede daarom, vanwege al die vertroebeling, vanwege al die dingen die niet goed zijn, om nu toch te weten: Hij is de Schepper. De Grondlegger, de Formeerder van hemel en van aarde. En Hij heeft blijk gegeven omdat Hij Vader is, - misschien gaat de vergelijking niet helemaal op, maar laat iets over aan de impulsiviteit - net als dat David zo bedroefd was en zo kapot was, die jongen, dood, dood, dood. Maar David kon hem niet terug halen, dat kon hij niet. Maar in een heerlijker en hoger zin, 'alzo lief heeft God de wereld gehad', de Kosmos. Nu zet ik het even op zijn breedst, het werk Zijner handen, die miljarden sterren en zonnen en stelsels om ons heen. En die kleine wereld met al zijn verdriet en zorgen. En die allernietigste mens die Hij heeft liefgehad met een eeuwige liefde. Dat Hij Zijn enig geboren Zoon heeft gegeven. Opdat een ieder die in Hem geloofd niet verderve. En, opdat uit het stof en uit de rook toch de nieuwe hemel en de nieuwe aarde geschapen zullen worden.

Schepper van hemel en aarde.

God komt er op terug.

De schepping zucht, als in barensnood zijnde, maar ze krijgen het niet voor elkaar. Net als een kindje dat geboren moet worden en het lukt niet, maar het moet toch, het kan niet anders, help!

Maar de wereld krijgt het niet voor elkaar.

Vanwege ons machtsdenken blijft alles verkeerd gaan.

Maar nu zegt de kerk: Ik geloof in die God en Vader, die Almachtige, die de Schepper is van de hemel en de aarde.

CATECHISMUS ZONDAG 9

Zou Hij het loslaten?

Het zijn toch geboorte-weeën, maar anders zoals de mensen zich dat indenken.

Je moet denken aan wat Jezus zegt: Als je dit allemaal ziet, die bewegingen in de lucht en in het water, en in de bergen en in de aardkorst, en al die toestanden van vermenigvuldigen, dan is de lente nabij. De zomer komt er aan. Dan moet je al die ellende maar zien als zwellende knoppen die ons toeroepen:

'Hij komt, Hij komt om de aarde te richten,
de wereld in rechtmatigheid.
Al 't volk, waar 't wreed geweld moet zwichten,
wordt in rechtmatigheid geleid.'

Hij komt.

Al gaat het dan dwars door het vuur van de jongste dag heen. Dwars door een stuiptrekkende schepping. Hij is en blijft de Schepper. Hij stookt een groot vuur van vuil waar de satan in zal stikken.

Maar, Hij geeft niet Zijn eigen werk prijs.

Dat doet Hij niet, dat doet Hij nooit.

En daarom is het voor de Christelijke kerk zo echt vól gezegd: Ik, gij, geloof in God de Vader, de Almachtige, Schepper van hemel en van aarde.

Want ik zit midden op de aarde. En de aarde groeit mij tenslotte boven het hoofd.

Ja, ons allemaal.

Over een poosje dan rijden ze ons naar ons laatste plekje hier op aarde.

Dan groeit de aarde ons letterlijk boven ons hoofd.

Maar ik ben niet vergéten.

En de grond waar ik in verstof, is niet vergeten.

Want ik geloof dat die eeuwige Vader van Jezus Christus de Schepper is.

Hij heeft gezegd, de doden zullen leven, en ze zullen de stem horen.

Hebt goede moed, geliefde gemeente.

Als we elke zondag weer horen, hoor het met, aan God gewijde, aandacht: IK GELOOF
IN DE VADER.

AMEN